

Arrest

nr. 283 536 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2022 houdende de 'betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer'.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BOTTIN, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 14 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Het Eurodac-onderzoek toonde aan dat verzoeker op 25 oktober 2016 een asielaanvraag had ingediend in Duitsland.

Op 10 december 2021 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan Duitsland op grond van artikel 18.1.d, van de Europese Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de

Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Verordening 604/2013).

Op 13 december 2021 weigerden de Duitse autoriteiten de terugname van verzoeker.

Op 17 december 2021 richtte België een verzoek tot herziening aan de Duitse autoriteiten, die vervolgens op 20 december 2021 instemden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.d, van de Verordening 604/2013.

Op 10 februari 2022 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 26quater.

Op 24 mei 2022 besliste de staatssecretaris tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

BETEKENING VERLENGING VAN DE OVERDRACHTSTERMIJN VAN DE DUBLINTRANSFER

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten Y. T. N. geboren te Asmara, op X en van nationaliteit te zijn : Eritrea het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 24.05.2022 (1)

Overwegende dat op 20.12.2021 een akkoord werd bekomen van lidstaat Duitsland op grond van artikel 18(1)van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna DublinIII Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublin III Verordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin III Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2van de Dublin III Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 17.02.2022 een beslissing ‘bijlage 26quater’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 24.05.2022 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat: De betrokkene werd op 14.01.2022 gehoord en verklaarde dat hij woonplaats koos op volgend adres : (...), 4672 Saint-Remy. Hij was op 10.02.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De betrokkene kreeg op 17.02.2022 rechtstreeks kennis van deze beslissing.

De betrokkene diende op 10.03.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf me tbevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 10.02.2022 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te “(...),4672 Saint-Remy” en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te “4000 Luik Rue Mont Saint-Martin 22” te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

De betrokkene werd verzocht zich op 29.03.2022 aan te bieden voor een opvolgingsgesprek maar gaf hier geen gevolg aan.

De politie van de zon 'Basse Meuse' verrichtte op 17, 18 en 19.05.2022 verschillende controles op de door de betrokkene gekozen woonplaats. Bij geen van deze controles werd de betrokkene aangetroffen.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C-163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staatstellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van:

"Uiteenzetting van het middel Onbevoegdheid van de auteur van de akte en schending van artikelen 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, inwerking getreden op 1 december 2009, van artikelen 2, 3.2, 6, 7, 16, 17, 18, 24, 27 en 29 van Verordening (eu) nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking), gelezen in samenhang met overweging 16 van die verordening, van artikelen 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede het ontbreken van bestuursrechtelijke en rechtsgrondslag en het beginsel van rechtszekerheid."

Het middel luidt als volgt:

"• Eerste grief : ontbreken van rechtsgrondslag. In de bestreden beslissing wordt niet verwezen naar enige Belgische wettelijke of bestuursrechtelijke bepaling. En dit is begrijpelijk : hoewel artikelen 51/5 en 51/5/1 de verweerder toestaan de "gedublineerde" persoon in administratieve detentie te nemen in geval van risico op onderduiken, voorzien ze om dezelfde reden niet in de mogelijkheid om de overdrachtstermijn te verlengen. Hoewel de verordening Dublin III rechtstreeks toepasselijk is, voorziet artikel 29.2 slechts in een mogelijkheid ("kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd") en bepaalt artikel 29.1, waaruit artikel 29.2 voortvloeit, dat de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig de nationale wetgeving geschiedt. De Belgische vreemdelingenwet voorziet niets over deze overdracht, en a fortiori niets over de termijn waarbinnen deze moet plaatsvinden of over de verlenging van deze termijn. Aangezien het gaat om een beperking van het door artikel 18 van het Handvest gewaarborgde asielrecht, moet de uitoefening van deze mogelijkheid, die van het nationale recht afhangt, in het Belgische recht worden omgezet om te kunnen worden uitgeoefend. Anders is zelfs

de Staatssecretaris zelf niet bevoegd om de bestreden beslissing vast te stellen. Tenminste is de bestreden beslissing niet juridisch gemotiveerd, in strijd met artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

• *Tweede grief : ontbreken van bestuursrechtelijke grondslag. Elk administratief beslissing moet niet alleen een wettelijke maar ook een bestuursrechtelijke grondslag hebben; dit is een kwestie van openbare orde (Cassatue, 24 februari 2021, P.20.0965.F et 16 februari 2015, S.13.0038.F ; Raad van State, arresten 126.565 van 18 december 2003 en 77.062 van 20 november 1998). Volgens het verslag aan de Koning van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981(aanvulling van Belgsich Staatsblad van 27 oktober 1981) : « C. Le principal objectif de la loi du 15 décembre 1980 a été de dissiper les obscurités et les incertitudes ccompagnant l'interprétation de la loi du 28 mars 1952 sur la police des étrangers et de préciser les droits et les obligations de l'étranger. Corrélativement, le même soucia été, lors de l'élaboration de l'arrêté royal, d'éviter au maximum de créer des situations ambiguës génératrices d'insécurité juridique. Dans cette optique, les multiples garanties organisées parla loi ont été matérialisées parla remise à l'étranger de divers documents dont les modèles ont été repris en annexe de l'arrêté royal... E. Annexes...En ce qui concerne les autres annexes, elles s'inscrivent dans l'esprit de la loi en matérialisant les diverses garanties qui y sont organisées. Il est ainsi répondu notamment au prescrit des articles 62 et 63 de la loi qui prévoit la motivation des décisions administratives, la notification de ces décisions par la remise d'une copie à l'étranger ainsi que l'indication des recours prévus par la loi ».*

Zo wordt volgens artikel 71/3 § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981,wanneer de asielzoeker moet worden overgedragen aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Koninkrijk wordt geweigerd, hem bevolen het grondgebied te3verlaten en wordt van de beslissing tot weigering van verblijf kennis gegeven doormiddel van een document volgens het model in bijlage 26quater. De beslissing van verlenging is een beslissing dat los staat van bijlage 26quater. Het zou dus in de vorm van een afzonderlijke bijlage moeten gebeuren, hetgeen niet het geval is. De rechtszekerheid is niet gewaarborgd indien het de Staat vrijstaat de termijn van overdracht te verlengen op basis van een model dat hij destijds naar eigengoeddunken heeft opgesteld. In casu berust de bestreden beslissing op geen enkele bijlage bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en heeft ze dus geenbestuursrechtelijke grondslag. Hoewel de verordening Dublin III (artikelen 5.6, 6.5,21.3, en 23.4) en de uitvoeringsverordening 1560/2003 het gebruik van standaardformulieren voor uitwisselingen tussen staten voorschrijven, vereist de rechtszekerheid dat hetzelfde wordt gedaan voor uitwisselingen tussen de staat en de persoon die om bescherming verzoekt.”

In een eerste grief houdt verzoeker voor dat de rechtsgrondslag in de bestreden beslissing ontbreekt omdat geen Belgische grondslag is vernoemd. Hij stelt dat de mogelijkheid tot het verlengen van de overdrachtstermijn, en a *fortiori* over de termijn, niet in de Belgische wetgeving is voorzien. Bij gebreke hiervan en omdat het gaat om een beperking van het asielrecht moest artikel 29.2 van de Verordening 604/2013 in de Belgische wetgeving worden omgezet omdat artikel 29.2 van deze verordening slechts een mogelijkheid aangeeft. Derhalve faalt de bestreden beslissing in de motiveringsplicht, zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. De huidige bestreden beslissing is een beslissing, genomen in toepassing van de Verordening 604/2013, en is niet voorzien door de Vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, vervat in deze bepalingen, verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker stelt in het middel zelf dat de Verordening 604/2013 rechtstreekse werking heeft, wat correct is. Bijgevolg volstaat het dat de bestreden beslissing melding maakt van de bepaling van deze Verordening die zij toepast.

In dit geval verwijst de bestreden beslissing naar *“artikel 29.1 van de Dublin III Verordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.*

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin III Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”, zodat de juridische grondslag is vermeld. Ook gaat de bestreden beslissing in op de feiten die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen en die door verzoeker niet worden betwist in zijn eerste grief.

2.3. Verzoeker beroept zich op artikel 29.2 van de Verordening 604/2013, samen gelezen met artikel 29.1, om te stellen dat een Belgische omzetting van deze bepalingen over de overdrachtstermijn had moeten geschieden.

Dit artikel 29.2 bepaalt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Deze bepaling voorziet uitdrukkelijk dat bij onderduiken de overdracht moet plaatsgrijpen binnen de 18 maanden.

Artikel 29.1 bepaalt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.”

Met zijn betoog toont verzoeker niet aan, gelet op de rechtstreekse werking van deze bepalingen, dat verwerende partij de bestreden beslissing niet had kunnen nemen bij gebreke aan Belgische bepalingen. Ook uit artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) kan dergelijke redenering niet afgeleid worden.

Dit artikel bepaalt:

“Het recht op asiel

Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: “de Verdragen” genoemd).”

Uit de bestreden beslissing kan geenszins besloten worden dat het verzoek om internationale bescherming niet zal worden behandeld door de verantwoordelijke lidstaat. Evenmin kan hieruit afgeleid worden dat de staatssecretaris onbevoegd is om de bestreden beslissing te nemen.

2.4. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de staatssecretaris, die de bestreden beslissing heeft genomen, onbevoegd zou zijn, wordt gewezen op het volgende:

De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet (A. WIRTGEN, *“Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder”*, Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

Het nagaan of een administratieve rechtshandeling gesteld werd door een daartoe bevoegd orgaan is een kwestie die de openbare orde raakt, die zo nodig ambtshalve door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient te worden opgeworpen en bekeken (RvS 24 maart 1998, nr. 72.660; RvS 5 augustus 1997, nr. 67.639).

Naar luid van artikel 1, 2°, van de Vreemdelingenwet wordt onder ‘Minister’ verstaan: de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Met het koninklijk besluit van 1 oktober 2020, met ingang van deze datum werd de heer S. Mahdi benoemd als staatssecretaris voor Asiel en Migratie en nadien, door het koninklijk besluit van 27 oktober 2020 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden met ingang van 1 oktober 2020, de voogdij kreeg over de Dienst Vreemdelingenzaken.

Artikel 18 van het koninklijk besluit van 5 februari 2015 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, toegevoegd aan de Minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken, oefent de voogdij uit over:

1° de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;

3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen;

4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers;

5° het Federaal Centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel.”

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen bepaalt onder meer het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid, van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *“Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht”*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, *“Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”*, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bij het bovenvermeld koninklijk besluit van 5 februari 2015 werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (en toen) Administratieve Vereenvoudiging. Hij heeft de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet worden betwist dat deze dienst is belast met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe te worden gehanteerd dat een staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft.

Er wordt tevens gewezen op artikel 2 van de wet van 8 juli 1992 betreffende de uitoefening van de bij wet toegekende bevoegdheden aan Ministeriële comités en aan Ministers dat luidt als volgt:

“De Ministers aan wie bevoegdheden zijn toegekend door een wet of door een koninklijk besluit waarvan de wijziging bij wet moet geschieden, zijn, niettegenstaande de bewoordingen van deze wetten en besluiten, de Ministers die overeenkomstig het koninklijk besluit houdende benoeming van de Regeringsleden, eventueel gepreciseerd bij of aangevuld met andere koninklijke besluiten, bevoegd zijn voor de desbetreffende aangelegenheden.”

Bijgevolg kan worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2°, van de Vreemdelingenwet en in artikel 1, 1°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan treffen. Hij kan daarbij op een evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar voor zover de wet het toelaat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze is gesteund op artikel 29 van de Verordening 604/2013. De praktische inhoudelijke uitwerking van de overdracht is niet gesteund op een bepaling van de Vreemdelingenwet *sensu stricto*. De uitwerking ervan kadert wel in de bredere toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in materiële zin (zie: Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2003-2007, 2479/001, p. 93; G. DEBERSAQUES en A. WIJNANTS, *“Kroniek van de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de annulatiebevoegdheid en de rechtspleging (gerechtelijke jaren 2007-2008 en 2008-2009)”*, RW 2009-10, afl. 29, 1202-1218; G. DEBERSAQUES, *“De (volle) rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”*, T.B.P., 2012, afl. 5, 275-296, nr. 23) zodat zij valt onder de residuaire bevoegdheid van de minister, c.q. de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, zoals deze volgt uit artikel 104 van de Grondwet *iuncto* artikel 1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat de staatssecretaris onbevoegd is voor het nemen van de bestreden beslissing.

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie bekleedt een evenwaardige positie als een minister in deze materie en is bevoegd voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2°, van de Vreemdelingenwet en in artikel 1, 1°, van het Vreemdelingenbesluit, waarbij hij in dit kader individuele beslissingen kan nemen.

De bevoegdheid van de staatssecretaris vloeit ook voort uit artikel 51/5/1, § 2, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 2.

Wanneer de vreemdeling aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, neemt de minister of zijn gemachtigde een besluit tot overdracht en gelast hem zich voor een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden."

Het kan derhalve niet ernstig betwist worden dat de ondertekenaar van de bestreden beslissing, *in casu* de staatssecretaris, bevoegd is om een beslissing tot overdracht te nemen.

Ook deze stelling van verzoeker mist grond.

2.5.1. In zijn tweede grief verwijt verzoeker de bestreden beslissing zonder bestuursrechtelijke grondslag te zijn. Hij verwijst naar rechtspraak die moet aantonen dat naast een wettelijke ook een bestuursrechtelijke grondslag moet bestaan.

Het betoog van verzoeker is naast de kwestie nu een juridische grondslag werd vermeld (zie ook de punten 2.2. en 2.4.) en artikel 29 van de Verordening 604/2013 rechtstreekse werking heeft. Deze Europese wetgeving laat verwerende partij toe te bepalen onder welke vorm de inhoud van de beslissing wordt meegedeeld. Het gegeven dat geen uitsluitende bijlage met een specifiek nummer is voorzien, maakt de bestreden beslissing niet onwettig.

Uit de warrige grief van verzoeker distilleert de Raad dat de bestreden beslissing zou moeten vernietigd worden omdat geen specifieke bijlage, met een aparte nummering, bestaat om de bestreden beslissing te benoemen.

Verzoeker duidt geen wettelijke bepaling aan op grond waarvan het verplichtend is om de bestreden beslissing te laten gebeuren onder de vorm van een specifieke genummerde bijlage, laat staan een bepaling bij gebreke waarvan de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Verzoeker baseert zijn grief feitelijk op verwijzingen naar rechtspraak en het verslag aan de Koning bij het Vreemdelingenbesluit, dat deels wordt geciteerd.

De stelling van verzoeker kan niet gelezen worden in deze verwijzingen.

De arresten 126.565 van 18 december 2003 en 73.635 van 13 mei 1998 van de Raad van State zijn niet dienstig. Het arrest 126.565 behandelt een geval waarbij een beslissing, die een persoon onbekwaam verklaarde voor een bepaalde functie (administrateur-generaal), wordt vernietigd omdat de koninklijk besluiten, grondslag voor die beslissing, eerder door de Raad van State waren vernietigd. Het arrest 73.635 handelt over een ontslag van een OCMW-secretaris en de gedane tussenhandelingen ertoe (vaststellen van een proeftijd). In dat arrest vernietigt de Raad van State de beslissing omdat geen enkele wettelijke of bestuursrechtelijke grondslag bestond voor het opleggen van een proeftijd.

Het arrest van 24 februari 2021, P.20.0965, van het Hof van Cassatie, waarnaar verzoeker ook verwijst, handelt over de vraag rond een vernietigingsvonnis van de Raad van State dat de gevolgen van de vernietigde handeling tijdelijk handhaaft met toepassing van artikel 14ter van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, waaronder de kracht van gewijsde *erga omnes* van de nietigverklaring van de reglementaire akte. De stelling van verzoeker kan niet worden teruggevonden in de arresten van het Hof van Cassatie waarnaar verzoeker verwijst.

Evenmin is de verwijzing naar het verslag aan de Koning dat verzoeker citeert dienstig.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing zich steunt op een Europese bepaling die boven de Belgische wetgeving primeert.

Bovendien laat verzoeker na de bestreden beslissing inhoudelijk te betwisten en maakt hij evenmin aannemelijk dat inhoudelijk de bestreden beslissing niet voldoet aan de Verordening 604/2013 zodat de Raad het belang bij deze grief niet inziet.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de eerdere

bespreking van het middel blijkt geenszins dat de bevoegde staatssecretaris onwettig heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is dus niet geschonden.

2.5.2. Evenmin kan een schending van artikel 71/3, §3, van het Vreemdelingenbesluit worden vastgesteld.

Dit artikel bepaalt:

“§ 1

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het verzoek richt aan de verantwoordelijke Staat in de zin van Europese regelgeving die België bindt, om de asielzoeker over te nemen of terug te nemen, brengt hij de vreemdeling daarvan op de hoogte en deelt hij hem de inhoud mee van de genomen beslissing.

§ 2

Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem de binnenkomst in het Rijk geweigerd werd, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven of teruggedleid naar de grens van deze Staat en in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van binnenkomst wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 25quater.

§ 3

Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.

Er wordt overgegaan tot de intrekking van de afgegeven documenten, op het moment dat de vreemdeling een asielaanvraag indient en, zo nodig, van het attest van immatriculatie.”

De kritiek dat het bevel om het grondgebied te verlaten apart moet worden gegeven onder de vorm van een afzonderlijke bijlage, heeft geen betrekking op de bestreden beslissing nu deze geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Kritiek die niet gericht is tegen de bestreden beslissing is onontvankelijk. Verzoeker verwijst naar de artikelen 5.6, 6.5, 21.3 en 23.4 van de uitvoeringsverordening 1560/2003 om te besluiten dat standaardformulieren moeten gebruikt worden voor uitwisselingen tussen een Staat en een individu. Zoals verzoeker zelf poneert, gelden deze bepalingen voor uitwisselingen tussen Staten. Verzoeker toont niet aan uit welke bepaling, of zelfs uit welk beginsel van behoorlijk bestuur, blijkt dat bij gebreke aan dergelijke uitwisseling of bij gebreke aan een bijlage bij het Vreemdelingenbesluit over de verlenging van de termijn van een overdrachtsbesluit, hij enig nadeel lijdt of daaruit een nietigverklaring van de bestreden beslissing kan afgeleid worden. Uit deze bepalingen blijkt niet dat de bestreden beslissing onder de vorm van een aparte genummerde bijlage moet genomen worden of dat een gebrek hieraan volstaat om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden. In dit geval werd de bestreden beslissing apart, los van de bijlage 26quater, genomen zodat overigens verzoeker ook geen belang toont bij deze grief. Voorts toont verzoeker evenmin *in concreto* aan dat de standaardformulieren, die opgelegd zijn door de Verordening 604/2013, niet zouden gebruikt zijn tussen de lidstaten Duitsland en België. Dit blijkt niet uit het administratief dossier.

Artikel 47 van het Handvest voorziet in een recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Deze bepaling heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover de verzoeker beschikt om zich tegen een ten aanzien van hem genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen enkel uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoeker tegen een dergelijke beslissing kan instellen. De verzoeker geeft geen enkele concrete verduidelijking waarom hij deze bepaling geschonden acht, zodat een schending niet kan aangenomen worden.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het beroep bij de Raad wel voldoet aan de vereisten van artikel 47 van het Handvest. De afdeling wetgeving bij de Raad van State en het Grondwettelijk Hof hebben reeds gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 24 79/001, 323 en GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008 van 27 mei 2008, BS 2 juli 2008*).

Verzoeker levert geen inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing.

2.5.3. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de eerdere bespreking van het middel blijkt geenszins dat de staatssecretaris onwettig heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is dus niet geschonden.

2.6. Voorts volstaat de vaststelling dat verzoeker de feitelijke grondslag van de bestreden beslissing niet betwist, alsook niet de vaststelling dat hij was ondergedoken.

2.7. Verzoeker laat na voor het overige uiteen te zetten op welke wijze de in het kopje van zijn middel aangehaalde *“schending van artikelen 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, inwerking getreden op 1 december 2009, van artikelen 2, 3.2, 6, 7, 16, 17, 18, 24, 27”* van de Verordening 604/2013 voorhanden is.

2.8. De Raad besluit dat verzoeker de schending van geen enkele door hem aangehaalde bepaling of beginsel van behoorlijk bestuur aannemelijk heeft gemaakt vermits alle grieven, zo ontvankelijk, grond missen.

Het enig middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN